

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 570/2026
27.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Димића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К.бр.122/24 од 29.05.2025. године и Вишег суда у Врању 3Кж1.бр.127/25 од 27.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Димића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К.бр.122/24 од 29.05.2025. године и Вишег суда у Врању 3Кж1.бр.127/25 од 27.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици К.бр.122/24 од 29.05.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 9 (девет) месеци и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 2 (две) године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Владицином Хану износ од 12.345,68 динара, а да на име судског паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, а све у року од 30 дана по правноснажности пресуде. Одређено је да нужни издаци оштећеног ББ падају на терет окривљеног и да ће о истима бити одлучено посебним решењем у смислу члана 262. став 2. ЗКП.

Пресудом Вишег суда у Врању 3Кж1.бр.127/25 од 27.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Димића и потврђена је пресуда Основног суда у Сурдулици К.бр.122/24 од 29.05.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милан Димић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, те да сходно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи у целини пресуде Основног суда у Сурдулици К.бр.122/24 од 29.05.2025. године и Вишег суда у Врању ЗЖ1.бр.127/25 од 27.01.2026. године или да укине у целини наведене пресуде и предмет врати на поновно суђење.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не опредељује ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП, већ у поднетом захтеву само наводи да се побијана осуђујућа пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на снимку који је оштећени у форми ЦД-а доставио јавном тужилаштву, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Међутим, бранилац окривљеног даље у образложењу захтева својим наводима не указује у чему се конкретно састоји незаконитост наведеног снимка, односно супротно којој законској одредби је овај доказ прибављен и изведен, већ бранилац у поднетом захтеву, по налажењу Врховног суда, заправо само оспорава аутентичност наведеног снимка и његову садржину, те у вези са тим и правилност утврђеног чињеничног стања од стране суда, истицањем да суд није утврдио ко је сачинио предметни снимак, ког дана и којим уређајем, те да ли су гласови који се чују на снимку гласови окривљеног и оштећеног, а чиме се доводи у сумњу аутентичност наведеног снимка.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински својим

наводима у овом делу оспорава аутентичност и садржину снимка који је јавном тужиоцу доставио оштећени у форми ЦД-а и у вези са тим правилност утврђеног чињеничног стања, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да суд на основу изведених доказа није на несумњив начин утврдио да је окривљени АА извршио кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 1. КЗ, уз давање при томе сопствене анализе и оцене изведених доказа, и то посебно исказа оштећеног ББ и сведока ВВ, која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним пресудама, а из које по браниоцу произилази да није на несумњив начин утврђено да је оштећени критичном приликом био на службеној дужности и да је вршио службену радњу, будући да није имао прописану униформу, нити истакнуту значку рибочувара, већ да произилази да је оштећени злоупотребио своја овлашћења вршећи контролу улова рибе без радног налога, а бранилац истиче и да је суд требало да као доказ изведе реконструкцију критичног догађаја. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног, по налажењу Врховног суда, суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и на погрешну оцену изведених доказа од стране суда у побијаним нижестепеним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да повреда одредбе члана 440. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Димића одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић